

Balada greieraşului

Emilia Plugaru

Obosită, furnicuţa
Vrea să doarmă, dar nu poate,
Cri, cri, cri - iar greieraşul
Cântă, scârţâie în noapte.

- Eu muncesc să fiu bogată,
Am un pat pufos şi moale,
El, c-o strună la vioară,
Negreşit, e-un coate-goale.

Ziua doarme, noaptea cântă,
Doar atât, mai mult nimic.
Va sfârşi cerşind pe stradă
Sau va îngheţa de frig.

Dacă-ar vrea la plug să tragă,
Tot aşa cum trag şi eu,
Ar avea de toate-n casă,
Însă cum, să dea de greu?

A trecut încă o iarnă,
A trecut şi primăvara,
Furnicuţa-n câmp munceşte,
Peste glie vine vara.

Vremea e la strânsul pâinii,
Grâu-i copt, roadă e multă,
Dar nu are chef de muncă
Furnicuţa, căci nu cântă

Greieraşul, of, sărmanul,
De ce nu m-a ascultat?
A umblat iar cu cerşitul,
Negreşit că a-ngheţat.

De odată, spre izvoare
Se aude-un scârţâit.
- Greieraşul? El e oare?
Poate-i viu, n-o fi murit?

Nu, nu este el, e altul,
E feciorul său mai mic,
Ca şi bunul său părinte

Cântă-n noapte: cri, cri, cri.

Fără tine, greierașe,
Tristă-i viața și pustie.
Doar c-o strună de vioară
Cânți un pic – și glia-nvie.